

opusdei.org

El triomf de Crist en la humilitat

Text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria "El triomf de Crist en la humilitat" publicada a "És Crist que passa" i pronunciada el 24 de desembre de 1963.

24/12/2020

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Lux fulgebit hodie super nos, quia natus est nobis Dominus,^[1] avui brillarà la llum sobre nosaltres, perquè ens ha nascut el Senyor. És el gran anunci que aquest dia commou els cristians i que, a través d'ells, s'adreça a tota la Humanitat. Déu és aquí. Aquesta veritat ha d'omplir les nostres vides: cada Nadal ha de ser per a nosaltres un nouencontre especial amb Déu, deixar que la seva llum i la seva gràcia entrin fins al fons de la nostra ànima.

Ens aturem davant l'Infant, de Maria i Josep: contemplem el Fill de Déu revestit amb la nostra carn. Em ve a la memòria el viatge que vaig fer a Loreto, el 15 d'agost de 1951, per visitar la Santa Casa, per un motiu entranyable. Hi vaig celebrar la Missa. La volia dir amb recolliment, però no comptava amb el fervor de la multitud. No havia calculat que en aquest gran dia de festa moltes persones de la rodalia acudirien a

Loreto, amb la beneïda fe d'aquesta terra i amb l'amor que tenen envers la *Madonna*. La seva pietat els dula a manifestacions no del tot apropiades, si hom considera les coses —com ho explicaré?— només des del punt de vista de les lleis rituals de l'Església.

Així, mentre jo besava l'altar tal com ho prescriuen les rúbriques de la Missa, tres o quatre camperoles el besaven ensems. Vaig estar distret, però m'emocionava. També m'atreïa l'atenció el pensament que en aquella Santa Casa —que la tradició assegura que és el lloc on visqueren Jesús, Maria i Josep—, han posat aquests mots, al damunt de l'altar: *Hic Verbum caro factum est*. Aquí, en una casa construïda per mà de l'home, en un tros de la terra en què vivim, habità Déu.

Jesucrist, perfecte Déu i perfecte home

El Fill de Déu es féu carn i és *perfectus Deus, perfectus homo*,[2] perfecte Déu i perfecte home. En aquest misteri hi ha quelcom que hauria de commoure els cristians. Jo estava i estic commogut encara: m'agradaria de tornar a Loreto. Me n'hi vaig amb el desig, per revivre els anys de la infantesa de Jesús, en repetir i considerar aquest *Hic Verbum caro factum est*.

Iesus Christus, Deus Homo, Jesucrist Déu-Home. Una de les *magnalia Dei*,[3] de les meravelles de Déu, que hem de meditar i que hem d'agrair a aquest Senyor que ha vingut a portar *la Pau a la Terra als homes de bona voluntat*.[4] A tots els homes que vulguin unir la seva voluntat a la Voluntat bona de Déu no solament als rics, ni solament als pobres!, sinó a tots els homes, a tots els germans! Que tots som germans en Jesús, fills de Déu, germans de Crist: la seva Mare és la nostra Mare.

No hi ha més *que* una raça a la terra: la raça dels fills de Déu. Tots hem de parlar la mateixa llengua, la que ens ensenya el nostre Pare que està en el cel: la llengua del diàleg de Jesús amb el seu Pare, la llengua que hom parla amb el cor i amb el cap, la que ara feu servir vosaltres en la vostra oració. La llengua de les ànimes contemplatives, la dels homes que són espirituals, perquè s'han adonat de llur filiació divina. Una llengua que es manifesta en mil mocions de la voluntat, en llums clares de l'enteniment, en afectes del cor, en decisions de vida recta, de bé, de joia, de pau.

Cal mirar el Nen, Amor nostre, en el bressol. Hem de mirar-lo sabent que ens trobem davant un misteri. Ens cal acceptar el misteri per la fe i, també per la fe, aprofundir-ne el contingut. Per això, ens fan falta les disposicions humils de l'ànima cristiana: no voler reduir la grandesa

de Déu als nostres pobres conceptes, a les nostres explicacions humanes, sinó comprendre que aquest misteri, en la seva obscuritat, és una claror que guia la vida dels homes.

Veiem —diu Sant Joan Crisòstom— que Jesús ha sortit de nosaltres i de la nostra substància humana, i que ha nascut de Mare verge: però no entenem com es pot haver fet aquest prodigi. No ens cansem mirant de descobrir-lo: acceptem més aviat amb humilitat allò que Déu ens ha revelat, sense escodrinyar amb curiositat el que Déu ens té amagat. [5] Així, en aquest acatament, sabrem comprendre i estimar; i el misteri serà per a nosaltres una ensenyança esplèndida, més convincent que qualsevol raonament humà.

Sentit diví del pas terrenal de Jesús

He procurat sempre, en parlar davant el Pessebre, de mirar Crist

Senyor nostre d'aquesta manera: abrigat amb bolquers, damunt la palla d'una menjadora. I quan encara és un Infant i no diu res, veure'l com a Doctor, com a Mestre. M'és necessari de considerar-lo així perquè haig d'aprendre d'Ell. I per aprendre d'Ell, s'ha de procurar conèixer la seva vida: llegir el Sant Evangeli, meditar aquelles escenes que el Nou Testament ens relata, per tal de penetrar en el sentit diví del pas terrenal de Jesús.

Perquè hem de reproduir, en la nostra, la vida de Crist, coneixent Crist: a força de llegir la Sagrada Escriptura i de meditar-la, a força de fer oració, com ara, davant el pessebre. Cal entendre les lliçons que Jesús ens dóna, ja des de la Infantesa, des que ha acabat de néixer, des que els seus ulls es van obrir a aquesta beneïda terra dels homes.

Jesús, creixent i vivint com un de nosaltres, ens revela que l'existència humana, els quefers corrents i ordinaris, tenen un sentit diví. Per molt que hàgim considerat aquestes veritats, ens hem d'omplir sempre d'admiració en pensar en els trenta anys d'obscuritat, que constitueixen la major part del pas de Jesús entre els seus germans els homes. Anys d'ombra, però per a nosaltres, tan clars com la llum del sol. Més ben dit: resplendor que il·lumina els nostres dies i els dóna una autèntica projecció, perquè som cristians corrents, que menem una vida ordinària, igual que la de tants milions de persones en els llocs més diversos del món.

Així visqué Jesús durant sis lustres: era *fabri filius*,^[6] el fill del fuster. Després vindran els tres anys de vida pública, amb el clamoreig de les multituds. La gent se sorprèn: qui és aquest?, on ha après tantes coses?

Perquè justament la seva vida havia estat la vida comuna del poble de la seva terra. Era el *faber, filius Mariae*, [7] el fuster, fill de Maria. I era Déu, i estava realitzant la redempció del gènere humà, i *estava atraient a si totes les coses*. [8]

Mai no hauríem de contemplar aquests anys ocults de Jesús, com qualsevol altre esdeveniment de la seva vida, sense sentir-nos-en afectats, sense reconèixer-los com allò que són: crides que ens fa el Senyor perquè sortim del nostre egoisme, de la nostra comoditat. El Senyor coneix les nostres limitacions, el nostre personalisme i la nostra ambició: la nostra dificultat per oblidar-nos de nosaltres mateixos i donar-nos als altres. Sap què és no trobar amor, i veure que aquells mateixos que diuen que el segueixen, només ho fan a mitges. Recordeu les escenes tremendes que ens descriuen els Evangelistes, en què veiem els

Apòstols plens encara d'aspiracions temporals i de projectes solament humans. Però Jesús els ha elegit, els reté amb Ell, i els encomana la missió que havia rebut del Pare.

També ens crida a nosaltres, i ens pregunta, com a Jaume i a Joan: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?:*[9] ¿esteu disposats a beure el calze —aquest calze del lliurament complet a l'acompliment de la voluntat del Pare— que jo em dispo a beure? *Possumus!;*[10] sí, hi estem!, és la resposta de Joan i de Jaume. Vosaltres i jo, ¿esteu seriosament disposats a complir, en tot, la voluntat del nostre Pare Déu? ¿Hem donat al Senyor el nostre cor sencer, o bé continuem aferrats a nosaltres mateixos, als nostres interessos, a la nostra comoditat, al nostre amor propi? ¿Hi ha res que no respon a la nostra condició de cristians i que fa que no vulguem

purificar-nos? Avui se'ns presenta l'ocasió de rectificar.

Ens hem de convèncer, per començar, que Jesús ens fa personalment aquestes preguntes. És Ell qui ens les fa, no jo. Jo no gosaria ni a plantejar-me-les a mi mateix. Ara segueixo la meva oració en veu alta, i vosaltres, cada un de nosaltres, per dins, està confessant al Senyor: Senyor, que poc que valc, que covard que he estat tantes vegades! Quants d'errors!: en aquesta ocasió i en tal altra, i aquí i allà. I podem exclamar encara: Sort n'hi ha hagut Senyor, que em sostinguéssiu amb la vostra mà, perquè em veig capaç de totes les infàmies. No em deixeu, no m'abandoneu, tracteu-me sempre com un infant. Que sigui fort, valent, sincer. Però ajudeu-me com a una criatura inexperta; agafeu-me la mà, Senyor, i feu que la vostra Mare s'estigui també al meu costat i em protegeixi. I així, *possumus!*, podrem,

serem capaços de tenir-vos a Vós per model.

No és cap presumpció afirmar *possumus!* Jesucrist ens ensenya aquest camí diví i ens demana que l'emprenguem, perquè Ell l'ha fet humà i assequible a la nostra flaqueza. És per això, que s'ha abaixat tant. *Aquest és el motiu pel qual es va abatre, tot prenent la forma d'esclau aquell Senyor que com a Déu era igual al Pare; però es va abatre en la majestat i la potència, no en la bondat ni en la misericòrdia.*[11]

La bondat de Déu ens vos fer fàcil el camí. No rebutgem la invitació de Jesús, no li diguem que no, no fem el sord a la seva crida: perquè no hi ha excuses que valguin, no tenim motiu per continuar pensant que no podem. Ell ens ha ensenyat amb l'exemple. *Us ho demano i encareixo, doncs, germans meus, que no permeteu que se us hagi mostrat*

debades un model tan preuat, sinó que us Hi conformeu i us renoveu en l'esperit de la vostra ànima.[12]

Passà per la terra fent el bé

¿Veieu com és necessari conèixer Jesús, observar amorosament la seva vida? Molts cops he anat a cercar la definició, la biografia de Jesús en l'Escriptura. La vaig trobar feta per l'Esperit Sant en dos mots: *pertransiit benefaciendo*.[13] Tots els dies de Jesucrist a la terra, del naixement a la mort, foren així: *pertransiit benefaciendo*, els omplí fent el bé: i en un altre lloc l'Escriptura ho recull: *bene omnia fecit*:[14] tot ho finí bé, ho va acabar tot bé, no feu res més que el bé.

Tu i jo, llavors, què? Una mirada per veure si tenim res a esmenar. Jo sí que trobo en mi moltes coses a refer. Com que em veig incapaç d'obrar el bé per mi mateix, i tal com el mateix Jesús ens ha dit que sense Ell no

podem fer res,[15] anem tu i jo al Senyor a implorar la seva assistència, per mitjà de la seva Mare, amb aquests col·loquis íntims, propis de les ànimes que estimen Déu. No afegeixo res més perquè és cadascun de vosaltres qui ha de parlar, segons la seva pròpia necessitat. Per dins i sense remor de paraules, en aquest mateix moment, mentre jo us dono aquests consells aplico personalment la doctrina a la meva pròpia misèria.

Pertransiit benefaciendo. ¿Què va fer Jesucrist per vessar tant de bé, i res més que bé, arreu on passava? Els Sants Evangelis ens han transmès una altra biografia de Jesús, resumida en tres mots llatins, que ens dóna la resposta: *erat subditus illis,[16]* obeïa. Avui que l'ambient és de desobediència, de murmuració, de desunió, ens cal estimar especialment l'obediència.

Sóc molt amic de la llibertat, i justament per això m'estimo tant aquesta virtut cristiana. Hem de sentir-nos fills de Déu, i viure amb la il·lusió d'acomplir la voluntat del nostre Pare. Fer les coses segons el voler de Déu, *perquè ens dóna la gana*, que és la raó més sobrenatural.

L'esperit de l'Opus Dei, que he procurat practicar i ensenyar, de més de trenta-cinc anys ençà, m'ha fet comprendre i estimar la llibertat personal. Quan Déu Nostre Senyor concedeix la seva gràcia als homes, quan els crida amb una vocació específica, és com si els allargués una mà, una mà paterna plena de fortalesa, curulla sobretot d'amor, perquè ens busca d'un a un, com a filles i fills seus, i perquè coneix la nostra feblesa. El Senyor espera que fem l'esforç d'agafar-li la mà, aquella mà que ens atansa: Déu ens demana un esforç, prova de la nostra llibertat. I per saber portar-ho a

terme, hem d'ésser humils, hem de sentir-nos fills petits i estimar l'obediència beneïda amb què responem a la beneïda paternitat de Déu.

Convé que deixem que el Senyor es fiqui en les nostres vides, i que hi entri confiadament sense trobar-hi obstacles ni racons. Els homes tenim tendència a *defensar-nos*, a aferrar-nos al nostre egoisme. Sempre intentem de ser reis, mal que sigui del regne de la nostra misèria. Enteneu, amb aquesta consideració, per què tenim necessitat d'acudir a Jesús: perquè ens faci veritablement lliures i així puguem servir Déu i tots els homes. Solament així percebrem la veritat d'aquelles paraules de sant Pau: *Ara, alliberats del pecat i esdevinguts esclaus de Déu, teniu com a fruit vostre la santificació, i com a fi la vida eterna. Perquè l'estipendi del pecat és la mort; però, la vida eterna*

*és una gràcia de Déu per Crist Jesús,
Senyor Nostre.*[17]

Així, doncs, estiguem amatents,
perquè la nostra tendència a
l'egoisme no mor, i la temptació pot
insinuar-se de moltes maneres. Déu
exigeix que, en obeir, fem un exercici
de fe, ja que la seva voluntat no es
manifesta a so de bombo i platerets.
A vegades el Senyor suggereix el seu
voler com amb veu baixa, allà al fons
del fons de la consciència: i cal que
escoltem atents per distingir aquesta
veu i fer-nos-en fidels.

En moltes ocasions, ens parla per
mitjà d'altres homes, i pot ocórrer
que la vista dels defectes d'aquestes
persones, o el pensament de si estan
ben informats o si han entès totes les
dades del problema, se'ns presenti
com una invitació a no obeir.

Tot això pot tenir una significació
divina, perquè Déu no ens imposa
una obediència cega, sinó una

obediència intel·ligent i hem de sentir la responsabilitat d'ajudar els altres amb la llum del nostre enteniment. Però siguem sincers amb nosaltres mateixos: examinem, en cada cas, si és l'amor a la veritat allò que ens mou, o bé l'egoisme i l'aferrament al propi judici. Quan les nostres idees ens separen dels altres, quan ens duen a trencar la comunió, la unitat amb els nostres germans, és un senyal clar que indica que no obrem segons l'esperit de Déu.

No ho oblidem: per obeir, ho repeteixo, cal humilitat. Tornem-nos a mirar l'exemple de Crist. Jesús obeeix: obeeix Josep i Maria. Déu ha vingut a la terra per obeir, i per obeir les criatures. Són dues criatures perfectíssimes: Santa Maria, Mare nostra, més que Ella, solament Déu; i aquell baró castíssim Josep. Criatures, però. I Jesús, que és Déu, les obeïa. Hem d'estimar Déu, perquè ara estimem la seva voluntat, i per

tenir desigs de respondre a les crides que ens dirigeix a través de les obligacions de la nostra vida corrent: en els deures d'estat, en la professió, en la feina, en la família, en el tracte social, en el sofriment propi i en el dels altres homes, en l'amistat, en l'afany de fer allò que és bo i just.

Quan arriba Nadal, m'agrada de contemplar les imatges del Nen Jesús. Aquestes figures que ens mostren el Senyor que s'anorrea, em recorden que Déu ens crida, que l'Omnipotent ha volgut presentar-se desvalgut, que ha volgut valer-se dels homes. Des del bressol de Betlem, Crist em diu i et diu que ens necessita, ens urgeix a una vida cristiana sense avinences, a una vida de donació d'un mateix, de treball, d'alegria.

Mai no aconseguirem el veritable bon humor si de veritat no imitem Jesús; si no som humils com Ell. Hi

tornaré a insistir: ¿heu vist on s'amaga la grandesa de Déu? En una menjadora, en uns bolquers, en una gruta. L'eficàcia redemptora de les nostres vides només pot actuar-se amb la humilitat, deixant de pensar en nosaltres mateixos i sentint la responsabilitat d'ajudar els altres.

A vegades és corrent, fins i tot entre ànimes bones, provocar-se conflictes personals, que arriben a causar preocupacions serioses, per bé que mancades d'una base objectiva. El seu origen radica en la falta de coneixement propi, que mena a la supèrbia: el desig de convertir-se en el centre de l'atenció i de l'estimació de tothom, la inclinació a no quedar malament, no resignar-se a fer el bé i desaparèixer, l'afany de seguretat personal. I així, moltes ànimes que podrien fruit d'una pau meravellosa, que podrien assaborir una alegria immensa, per urc i presumpció es

transformen en malaurades i infecundes.

Crist fou humil de cor.[18] Al llarg de la seva vida, no va voler per a Ell res d'especial, cap privilegi. Comença estant nou mesos en el si de la seva Mare, com tot home, amb una naturalitat extrema. El Senyor sabia de sobres que la humanitat patia una urgent necessitat d'Ell. Per això tenia fam de venir a la terra per salvar totes les ànimes: i no precipita el temps. Vingué a la seva hora, com arriben al món els altres homes. Des de la concepció fins al naixement, ningú —tret de sant Josep i santa Isabel— no s'adona d'aquesta meravella: Déu que ve a habitar entre els homes.

El Nadal també és rodejat d'una senzillesa admirable: el Senyor ve sense aparat, desconegut de tothom. A la terra, només Maria i Josep participen en l'aventura divina. I

després aquells pastors, avisats pels àngels. I més endavant aquells savis d'Orient. Així s'esdevé el fet transcendental, amb el qual s'uneixen el cel i la terra, Déu i l'home.

¿Com és possible tanta duresa de cor, que fa que ens acostumem a aquestes escenes? Déu s'humilia per tal que ens puguem acostar a Ell, perquè puguem correspondre al seu amor amb el nostre amor, perquè la nostra llibertat es rendeixi no tan sols davant l'espectacle del seu poder, sinó també davant la meravella de la seva humilitat.

Grandesa d'un Infant que és Déu: el seu Pare és el Déu que ha fet els cels i la terra, i Ell és aquí, dins una menjadora, *quia non erat eis locus in diversorio*,^[19] perquè no hi havia cap altre lloc a la terra per a l'amo de totes les coses creades.

Acomplí la voluntat del seu Pare Déu

No m'aparto de la veritat més rigorosa si us dic que Jesús continua cercant posada ara, en el nostre cor. Hem de demanar-li perdó per la nostra ceguera personal, per la nostra ingratitud. Hem de demanar-li la gràcia de no tancar-li mai més la porta de les nostres ànimes.

El Senyor no ens oculta que aquesta obediència rendida a la voluntat de Déu exigeix renúncia i donació d'un mateix, perquè l'Amor no demana drets: vol servir. Ell ha recorregut primer el camí. Jesús, ¿i tu, com obeïes? *Usque ad mortem, mortem autem crucis*,^[20] fins a la mort i mort de creu. Cal sortir d'un mateix, *complicar-se la vida*, perdre-la per amor de Déu i de les ànimes. *Heus aquí que volies viure, i no volies que et passés res; però Déu volgué una altra cosa. Hi ha dues voluntats: la teva ha*

d'ésser esmenada, per a identificar-se amb la voluntat de Déu; en lloc de tomar la de Déu perquè s'acomodi a la teva.[21]

Jo he vist amb goig moltes ànimes que s'han jugat la vida —com Vós, Senyor, *usque ad mortem*—, en acomplir allò que la voluntat de Déu els demanava: han dedicat els seus afanys i la seva feina professional al servei de l'Església, per al bé de tots els homes.

Aprenquem a obeir, aprenquem a servir: No hi ha millor senyoria que voler donar-se voluntàriament per ser útils als altres. Quan sentim l'orgull que barboteja dintre nostre, la supèrbia que ens fa pensar que som uns superhomes, és el moment de dir que no, de dir que el nostre únic triomf ha de ser el de la humilitat. Així ens identificarem amb Crist a la Creu, no sentint-nos molests o inquiets o amb mala gràcia,

sinó alegres: perquè aquesta alegria es l'oblit d'un mateix es la millor prova d'amor.

Permeteu-me de tornar un altre cop a la ingenuïtat, a la senzillesa de la vida de Jesús, que ja us he fet considerar tantes vegades. Aquests anys ocults del Senyor, no són pas res sense significat, ni tampoc una simple preparació dels anys que havien de venir després: els de la seva vida pública. Des de 1928 vaig comprendre clarament que Déu desitja que els cristians prenguin exemple de tota la vida del Senyor. Vaig entendre especialment la seva vida oculta, la seva vida de treball ordinari enmig dels homes: el Senyor vol que moltes ànimes trobin llur camí en els anys de vida callada i sense brillantor. Obeir la voluntat de Déu és sempre, doncs, sortir del nostre egoisme; però no necessàriament implica reduir això a allunyar-se de les circumstàncies

ordinàries de la vida dels homes,
igual que nosaltres pel seu estat, per
la seva professió, per la seva situació
en la societat.

Somio —i el somni s'ha fet realitat—
multituds de fills de Déu, santificant-
se en la vida de ciutadans corrents,
compartint afanys, il·lusions i
esforços amb les altres criatures.
Necessito dir-los a crits aquesta
veritat divina: si resteu enmig del
món, no és perquè Déu s'hagi oblidat
de vosaltres, no és perquè el Senyor
no us hagi cridat. Us ha invitat a
continuar amb les activitats i amb les
ansietats de la terra, perquè us ha fet
saber que la vostra vocació humana,
la vostra professió, les vostres
qualitats, no són gens alienes als seus
designis divins, sinó que Ell les ha
santificades com una ofrena
gratíssima al Pare.

Recordar a un cristià que la seva vida
no té cap més sentit que el d'obeir la

voluntat de Déu, no és pas separar-lo dels altres homes. Al contrari, el manament rebut del Senyor és, en molts casos, que ens estimem els uns als altres com Ell ens ha estimat,[22] *vivint juntament amb els altres i igual que els altres*, lliurant-nos a servir el Senyor en el món, per tal de donar a conèixer millor l'amor de Déu a totes les ànimes: per dir-nos *que s'han obert els camins divins a la terra*.

El Senyor no s'ha limitat a dir-nos que ens estima, sinó que ho ha demostrat amb les obres. No oblidem que Jesucrist s'ha encarnat per ensenyar, perquè aprenguem de viure la vida dels fills de Déu.

Recordeu aquell preàmbul de l'evangelista sant Lluc en els Fets dels Apòstols: *Primum quidem sermonem feci de omnibus o Theophile, quae coepit Iesus facere et docere*,[23] he parlat de tot allò més notable que Jesús féu i predicà. Vingué a ensenyar, però actuant; vingué a

ensenyar, però essent model, essent el Mestre i l'exemple amb la seva conducta.

Ara, davant Jesús Infant, podem continuar el nostre examen personal: ¿estem decidits a procurar que la nostra vida serveixi de model i d'ensenyança als nostres germans, als postres iguals, els homes? ¿Estem decidits a ser uns altres Crists? No n'hi ha prou de dir-ho amb la boca. Tu —ho pregunto a cadascun de vosaltres i m'ho pregunto a mi mateix—, tu, que per ser cristià ets cridat a ésser un altre Crist, ¿mereixes que vagin dient de tu que has vingut, *facere et docere*, a fer les coses com un fill de Déu, atent a la voluntat del seu Pare, perquè així puguis empènyer totes les ànimes a participar de les coses bones, nobles, divines i humanes de la redempció? ¿Vius la vida de Crist, en la teva vida ordinària enmig del món?

Fer les obres de Déu, no és pas un bonic joc de paraules, sinó una invitació a gastar-se per Amor. Cal morir-se un mateix, per renéixer a una vida nova. Perquè així obeí Jesús, fins a la mort de creu, *mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum.*^[24] I per això Déu el va exaltar. Si obeïm la voluntat de Déu, la Creu serà també Resurrecció, exaltació. S'acomplirà en nosaltres, pas a pas, la vida de Crist: hom podrà assegurar que hem viscut procurant ser uns bons fills de Déu, que hem passat fent el bé, malgrat la nostra flaqueza i els nostres errors personals, per molts que siguin.

I quan vingui la mort, que vindrà, inexorable, l'esperarem amb joia tal com he vist que han sabut esperar-la tantes persones santes, enmig de la seva existència ordinària. Amb alegria: perquè, si hem imitat Crist en fer el bé —en obeir i en portar la Creu, malgrat les nostres misèries—,

ressuscitarem com Crist: *surrexit Dominus vere!*,[25] que ressuscità de veritat.

Jesús, que es va fer infant, mediteu-ho: vencé la mort. Amb l'anorreament, amb la senzillesa, amb l'obediència: amb la divinització de la vida corrent i vulgar de les criatures, el Fill de Déu fou vencedor.

Aquest ha estat el triomf de Jesucrist. Així ens ha elevat al seu nivell, al nivell dels fills de Déu, davallant al nostre terreny: al terreny dels fills dels homes.

.....

[1] Is IX, 2; Introit de la II Missa del dia de Nadal.

[2] Símbol *Quicumque*.

[3] Act II, 11.

[4] Lc II, 14.

[5] St. Joan Crisòstom. *In Mattaeum homiliae*, 4, 3 (PG 57, 43).

[6] Mt XIII, 55.

[7] Mc VI, 3.

[8] Ioh XII, 32.

[9] Mt XX, 22.

[10] Mt XX, 22.

[11] St. Bernat, *Sermo in die nativitatis*, 1, 1-2 (PL 183, 115).

[12] St. Bernat, *ibid.*, 1, 1.

[13] Act X, 38.

[14] Mc VII, 37.

[15] Cfr. Ioh XV, 5.

[16] Lc II, 51.

[17] Rom VI, 22-23.

[18] Cfr. Mt XI, 29.

[19] Lc II, 7.

[20] Phil II, 8.

[21] Sant Agustí, *Enarrationes in Psalmos*, 31, 2, 26 (PL 36, 274)

[22] Cfr. Ioh XIII, 34-35.

[23] Act I, 1.

[24] Phil II, 8-9.

[25] Lc XXIV, 34.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/mp3-per-a-
pregar-davant-el-pessebre/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/mp3-per-a-pregar-davant-el-pessebre/) (05/08/2025)